

дравятъ отбраната на границата. Единъ отъ тѣхъ, Карно, даде отчетъ за възложената върху имъ миссия. Въ тоя отчетъ бѣ казано, че генералитѣ Дюгомие, Дагоберъ и юначний Ла-Туръ-д'Овернъ сж биле снабдени съ всичкитѣ сръдства за отблъсване всекакво нападение което не закъснѣ да се потвърди.

Но една морална и политическа революция не можаше да се задоволи съ едни военни успѣхи; главното ѝ стрѣмление трѣбваше да е да спечели симпатиитѣ на народитѣ. Единъ отъ най-свѣтлитѣ ѝ апостоли, Грегоаръ, дѣйствиелно формулира въ едно знаменито постановление това стремление за солидарность: „Народния Конвентъ, обявява въ името на френския народъ, че той ще оказва братска помощъ на всичкитѣ народи, които искатъ да си върнатъ свободата“. Това постановление издадено на 19-й ноемврий 1792 г., бѣше допълнено отъ друго едно на 19-й декемврий. Въ инструкциитѣ на военачалницитѣ, относително поведението което тѣ трѣбваша да държатъ въ странитѣ окупирани отъ войскитѣ на Републиката, прѣдписваше се да прѣмахватъ отъ вредъ привилегиитѣ на стария режимъ и да съдѣйствуватъ на народитѣ да си избиратъ тѣ сами правителство. *Война съ замъцитѣ, миръ на колибитѣ*, бѣше казано въ тие инструкции; тѣ казваха на гражданитѣ: „*вие сте свободни*, а на тие що искаха спазванието на старитѣ злоупотребения: *вие сте ни врагове*.“

Въ това време когато нараждающата се Република бѣше принудена да се защитава отъ многобройни външни противници, вътрѣшнитѣ ѝ врагове не дремяха. Емигрантитѣ които скришомъ се завръщаха безъ да гледатъ на строгостта на законитѣ издадени сръщу тѣхъ, вълнуваха селянитѣ; незакълнатитѣ священници, подбуждаха проститѣ маси къмъ бунтъ, като ги увѣряваха, че религията е изложена на опасности, когато, въ сжщ-